

KURÝR

A zase k Adventu

Rok se pomalu, ale neodvratně blíží opět ke konci našeho kalendáře. Za okny se podzim mění v mrazivou předpraseň zimy. Spolu s klesajícími teplotami přichází i depresivní stavy u většiny lidí v širokém okolí. Slunce se ukazuje jen na krátko, jitra jsou zde nejen tichá, ale i chladná, ale večery ač mrazivé lze trávit v divadle.

Proč?

Příhodná je otázka - proč? Proč chodit do tmavého sálu a koukat na osvětlené exhibicionisty. Odpověď je jednoduchá. Člověk ke svému životu potřebuje sluneční teplo a světlo. Ani jednoho nebude v nadcházejícím období

mnoho. Chceme vám nabídnout trochu tepla a vřidnosti lidských slov, pohledů, prožitků a společné vzájemnosti. Chceme vás pozvat do světa fantazie, hudby a poezie. Jednou se bude smát jindy plakat. Ale v každém případě prožijete to, co se vám nikdy nepříhoda před blikající televizní obrazovkou v poklidu vašeho domova. Potkáte lidi. Na jevišti a také v hledišti. Nebo ve foyer. A to přece stojí za to. Můžete se s nimi smát, vnímat i povídat si. Dříve než bytem zavoní kapr a klobásy a pak se ozve zvonek.

Petr Matoušek,
principál

**Dámy a pánové,
přichází čas
purpury, františků,
jehličí a mystérií.
Krásné Vánoce
a nový rok 2009
Vám přeje
soubor
Divadýlka na dlani**

PROGRAM PROSINEC

čtvrtek 4. prosince

17:00, 18:00 a 19:00

Adventní putování za Mikulášem
aneb Neobvyklá nadílka

čtvrtek 11. prosince - 20:00

36. Saloon v modrém

aneb Blanket a Sunny Side

úterý 16. prosince - 19:30

Adventní setkání

aneb Na vánoce dlouhý noce...
Setkání diváků s herci Divadýlka na dlani a hudebníky skupiny Isara. Během představení nefalšované vánoční cukroví, svařené víno, grog a punč.

středa 17. prosince - 18:00

Adventní koncert YAMAHY

aneb To nejlepší z hudební školy

čtvrtek 18. prosince

18:00 a 19:30

Ten vánoční čas

aneb Vánoce trochu jinak

L ED Ě N

čtvrtek 8. ledna - 20:00

37. Saloon v modrém
aneb Skoro Tříkrálové muzicirování

Tentokrát se můžete těšit na na
J. Králíka & Rowdy Rascalls (Praha)
a skupinu Handl (Liberec)

čtvrtek 15. ledna - 19:30

Šílená lokomotiva

čtvrtek 22. ledna - 19:30

Gospell

čtvrtek 29. ledna - 19:30

Pít či nepít

aneb To je oč tu běží

Vypravte se spolu s námi na norský dvůr, přivítejte k předivu severských intrik. Možná se potom na Hamlela podívaté z jiné strany.

Změna programu vyhrazena.

Rezervace

a aktuální změny na

www.divadylko-nadlani.cz

Dětské studio vás zve...

čt 18. prosince - 18:00 & 19:30

Na čtvrtek 18. prosince připravilo Dětské studio Divadýlka na dlani adventní představení plné lidových zvyků, pověr, postav a samozřejmě okořeněné i kapkou humoru. Pokud se tedy chcete správně vánočně naladit, trochu nasát tu pravou atmosféru vánoc, máte jedinečnou možnost navštívit představení, které nese název

„*Ten vánoční čas*“. Kromě činoherních výkonů můžete protagonisty studia spatřit také v pěveckých úlohách. Spolu s mladými adepty herectví vystoupí i jejich lektři. Což jistě slibuje škodolibé očekávání, kterak se oni vypořádají se zpěvnými čísly. Představení divadelního studia je také poslední divadelní akcí letošního

roku. A protože předpokládáme zájem v předvánoční době o podobné programy, zařadili jsme představení hned dvakrát za sebou. Začátky představení jsou v 18:00 a 19:30. Nezapomeňte si rezervovat vstupenky na našich stránkách už dnes.

Ryba po vánocích

PREMIERA čt 29. ledna - 19:30

Ryba ve čtyřech je divadelní hra pro – jak název napovídá – čtyři herce. Na jevištních prknech byla inscenována neschetněkrát, většina provedení se drží původních reálií a dobové výpravy (hra je zasazena do třicátých let 19. století), lze nicméně dohledat i nonkonformní, převážně amatérské pokusy o aktualizace, v nichž komorník Rudolf zastává roli sexuálního otroka a tři postarší neprovdané sestry se stávají požívačnými „samicemi“ v rozpuku mládí. K takovým inscenacím patří i jezdecké boty a kožený bičik.

Naše pojetí hry se nicméně staromilsky drží předlohy a svým vyzněním má mnohem blíže k televizní inscenaci z roku 1987, ve které září čtveřice skvělých herců – Rudolf Hrušínský starší, Jiřina Bohdalová, Blanka Bohdanová a Květa Fialová. V režii Pavlína Moskalové rozehrávají skutečný koncert vztahů, náklonnosti, zášti, nenávisti, nenaplněných tužeb a snů, v rozpětí postav tří sester pak i paletu staropanenských charakterů od poněkud odkvetlé navky Klementýny přes umanutý

náruživou fetišistku Cecilii po usedlou a s realitou smíšenou, rodinný podnik vedoucí Karolínu.

V žádném případě se nehodláme srovnávat s televizním filmem hvězdného obsazení. Rudolf Hrušínský zůstane navždy nedostižným dokonale uvěřitelně unaveným a vyčerpaným Rudolfem, tři další ženské hvězdy si díky televiznímu záznamu navždy uchovají vzezření sester, které dlouholetým soužitím bez kontaktů s okolím ztratily schopnost navazovat běžné vztahy a jejichž jedinou mezilidskou komunikací tak zůstávají společně večery při čtení novin, poslechu vinylových, resp. spíše ještě šelakových desek a vydávání strohých příkazů komorníkovi.

Zápletka hry je variací na tisíckrát ohrané téma – slíbené peníze za „nadstandardní“ služby komorníka Rudolfa stále nepřicházejí a tomu pomalu dochází trpělivost. Navíc je nucen stále hrát na dvě strany – po večerech intimní dostavníčka s jednotlivými sestrami, které o eskapádách ostatních dvou nemají ani tušení, přes den pokorný a

oddaný sluha vrtošivých a rozmazlených dam. Rudolf tak jednoho dne usoudí, že nastal čas k výplatě a důrazně se dožaduje svých práv. A vida – zprvu vlídné a štědré sestry se při konfrontaci s následky svých někdejších nerozvážností k placení nemají, ba naopak, hrozba zveřejnění jejich „společensky neúnosného“ vztahu je přinutí ke kroku, jehož obhajoba neexistuje v žádné civilizované společnosti. Jenže ani Rudolf není výkvětem ctností...

Kdo hru neznáte, přijďte se podívat. Kdo znáte, přijďte taky. Každé představení je originál, což zůstává jednou z nesporných výhod divadla a to jak profesionálního, tak amatérského. Hra se řadí k žánru tragikomedie, přesto nečekejte třeskový humor ani litry krve. To zajímavé se mnohdy odehrává uvnitř, v tomto případě na pomezí morálky a společenských konvencí doby.

P.S.: My víme, že gramofon je v roce 1830 anachronismus. Ale je to přece jenom divadlo...

Náměty, glosy

Nenechte si ujít

Tom Stoppard

V posledním čísle „Divadelního kurýra“ jsem v této rubrice slíbil dnešní pokračování věnovat anglickému dramatikovi s českými kořeny Tomu Stoppardovi. Nechci vás obtěžovat líčením jeho životopisu, který lze najít v každé slušné životopisné databázi, ale zastavit se u jeho (překvapivě nepříliš častého) uvádění na českých jevištích. Minule jsem se v souvislosti s Hamletem zmínil o jeho první hře „Rosenkranz a Guildenstern jsou mrtví“, kterou se Stoppard uvedl do světové extraligy dramatických autorů po její premiéře na divadelním festivalu v Edinburgu v roce 1967. Vedle této hry se na našich jevištích objevily ještě inscenace jeho textů „Travestie“, „Rock’n’Roll“ a „Arkádie“. S „Travestií“ jsem se seznámil ve Švandově divadle (tehdy divadlo Labyrint) na Smíchově někdy na po-

čátku 90. let minulého století. Hra je inspirována komedií Oskara Wilda „Jak je důležité míti Filipa“. Uvádí na scéně fiktivní setkání Vladimíra Iljiče Lenina, Tristana Tzary a Jamese Joyce v roce 1915 ve švýcarském exilu. Vůdce revoluce konfrontován s dadaisty byl pro mě představou velmi veselou, ale jinak mi v hlavě tento kus zásadně neutkvěl.

V současné době se můžete podívat na Stoppardovu hru „Rock’n’Roll“ uváděnou Národním divadlem v historické budově od 22. února 2007. Dotýká se života v totalitě stejně jako salónního marxismu oxfordských levicových intelektuálů. Autor se v ní vrací do české historie v letech 1968 – 1990, kdy „bigbít“ nebyl obyčejnou zábavou, ale stal se bránou ke svobodnému životu, k „životu v pravdě“, a kdy se proces s lidmi kolem skupiny Plastic People of the Universe stal nakonec impulsem ke vzniku Charty 77. Paralelně se odvíjí příběh tří generací rodiny anglického marxistického filosofa a pražského původně studentského prostředí, jehož protagonisté jsou postupně pro svou lásku k nonkonformní hudbě zahrnání do disidentů. A nebyl by to Stoppard, kdyby se osudy jednotlivých postav nějakým způsobem neprolnuly. Hra vychází z textů polemik V. Havla s M. Kunderou a L. Vaculíkem o postavení a odpovědnosti intelektuálů ve

společnosti konce XX. století. Některým divákům se tak může zdát příliš „upovídaná“ a zatížená dlouhými dialogy s minimem jevištní akce, s čímž je třeba souhlasit. Výrazným oživením je účinkování skupiny Plastic People of the Universe, která koncertuje na jevišti jako součást představení.

V Národním divadle se již bohužel nesetkáte s další hrou T. Stopparda „Arkádie“ (Stavovské divadlo, premiéra 4. května 2006), jejíž inscenace mně osobně přišla zdařilejší. Nezoufejte však, hrají ji například v Brně a řekl bych, že jde o současně nejčastěji v Česku uváděnou hru tohoto autora a jistě se jejího nastudování opět dočkáme. Textově i divácky je náročnější (jako většina her T. Stopparda), ostatně proto jsem ji zařadil do rubriky informující o hrách, které v našem divadle neuvidíte a přesto stojí rozhodně za pozornost. Co vás čeká v „Arkádii“? V jediné dekoraci – interiéru venkovského zámku – se tu střídají dvě salónní společnosti: jedna z let 1809 až 1812 a druhá současná. V obou se milostné zápletky a projevy snobismu či pseudointelektualství prolínají s úvahami o proměně velkého paradigmatu, o historii anglických zahrad a koncipování krajiny vůbec, o teorii hejna či matematickém modelování, především pak o podvojnosti chaosu a řádu. Spisovatelka Hana studuje v archívech lady Croomové dokumenty o vývoji zdejšího anglického parku postaveného na způsob arkadické zahrady,

když ji vyruší příchod Bernarda, profesora literatury, který chce v témže archívu nalézt důkazy pro svou fantastickou domněnku, že na panství Croomových došlo roku 1809 k souboji, v němž mladý básník lord Byron zastřelil manžela své milenky. Vývody obou badatelů má divák možnost konfrontovat s retrospektivami skutečného příběhu z počátku XIX. století, jehož protagonisty jsou patnáctiletá, geniálně nadaná dcera majitelů panství, Thomasina, a její mladý domácí učitel. Střetání „reality“ a pokusů o její rekonstrukci vyvolává mimořádný zážitek, vášně lidí z XIX. století se stávají předmětem zkoumání lidí konce XX. století. To, co je v dané chvíli drb nebo banalita, se za dvě stě let může stát předmětem vědeckého bádání. Ačkoliv hra je fascinována vědeckými teoriemi (musím se přiznat, že i divák po jejím zhlédnutí), autor zůstává skeptický vůči možnosti poskytnout vědecky definitivní obraz světa. Neposlední devízou tohoto divadelního textu je fakt, že při sledování jeho inscenace se můžete, přes veškerou závažnost zde řešených témat, velice dobře bavit, jednak brilantním slovním humorem, především v částech z minulosti, ale i charaktery postav - především literárního historika Bernarda. Tom Stoppard stojí ať už za přečtení nebo za shlédnutí, přestože do tak rozsáhlých textů a náročných témat se v našem „divadýlku“ nehodláme pouštět. Ačkoliv kdo ví? Never say never.

-rak-

Deset let v číslech

Protože Divadýlko na dlani v září vstoupilo do ve své již 11. sezóny, slušelo by se těch uplynulých deset sezón trochu shrnout. Jak Divadýlko vznikalo a co všechno postupně zažilo, máte možnost číst v pravidelné rubrice Historie krok za krokem. Proto se zde omezím především na řeč čísel a faktů.

počiny zpočátku vycházejí z cizích námětů i hotových her, ve finále však z původního textu nezůstane kámen na kameni. A tato cesta, kterou se Divadýlko vydalo, se zdá být zdařilá. Alespoň divácké ohlasy i kritiky odborných porot divadelních festivalů o tom svědčí. Divadýlko si tak vytvořilo svoji vlastní poetiku,

kteou vnáší do svých inscenací, a kvůli které se diváci do divadla rádi vracejí. Od roku 1999, tedy za uplynulé desetiletí, takto bylo nastudováno 12 inscenací, z nichž

Šílenou lokomotivou cestovaly i Rychlé šípy

Repertoár

Repertoár našeho divadla se dá v podstatě rozdělit na dvě velké kategorie – klasické divadelní kusy a skeče zpravidla historické. Těmi klasickými byly zpočátku hry od českých i cizích profesionálních dramatiků, ale v poslední době spíše inscenujeme hry autorské. Jsou jimi dramatické počiny, o které se pokouší oficiální principál divadla Petr Matoušek a neoficiální dramaturg divadla Radek Kotlaba. Pravda, zatím všechny tyto

9 je stále na repertoáru. Nejvíce repríz se zatím dočkala klauniáda A tak tě prosím, kníže, kterou jsme odehráli 31krát. V těsném závěsu s počtem 29 repríz je bláznivá komedie Šílená lokomotiva. Celkem se všechny klasické divadelní hry hrály 169krát.

Co se druhé kategorie (druhé v pořadí, nikoli však významem) tedy historických a jiných skečů týká, je statistika poněkud složitější. Skeče vznikají zpravidla takzvaně na míru. Tedy na

přání zákazníka. Podle místa a příležitosti, kde se budou hrát. Většinou je jejich život velmi krátký a končí po premiéře. Vychází z historických faktů, v obsazení se objevují historicky doložené postavy, stejně tak zápletka má svůj reálný základ. Jejich řešení je však už v rukou autorské licence a na svědomí ho má osvědčená dvojice Matoušek a Kotlaba. Těžko přesně vyčíslit, kolik takových skečů vlastně Divadýlko realizovalo, protože řada textů se použije opakovaně, jen s drobnými

repríz. Druhou nejčastěji hranou je jarmareční fraška Kterak babu čert odnesl (27 repríz).

Soubor

Deset let se pochopitelně podepsalo i v hereckém osazenstvu souboru. Nemám teď zrovna na mysli vrásky ani kruhy pod očima, natož pak stav duševní. To jen herci přicházeli a odcházeli. Někteří byli již zkušenými divadelními matadory, jiní se jimi teprve stali nebo stávají. Někteří byli a jsou aktivní a hrají skoro ve všem a jiní si jen sem tam stříhnou něco pro radost. Někoho divadlo oslovilo na celý život, jiní si ve svém životě po čase našli jiné záliby. Někteří byli oficiálními členy občanského sdružení, jiní jen hostovali. Někteří vytrvali od počátku až doposud a zdá se, že ještě nějaký ten pátek vydrží. Celkem souborem prošlo 47 divadelních nadšenců. Na počátku nás bylo 8, z toho tři jsme tu stále (Petr Matoušek, Simona Matoušková, Libor Ševců). V současné době má soubor 23 oficiálních členů.

S režiséry je to však horší. Zkrátka nedostatkové zboží. Všichni prostě chtějí stát na jevišti. A tak se o režii pokusili jen čtyři dobrovolníci, ale v podstatě jen jeden (Petr Matoušek) možná dva (Radek Kotlaba) u toho zůstali.

A to ještě jen z nutnosti.

Prostory

Jako malé začínající neznámé divadýlko, jsme pochopitelně zpočátku naráželi na problém s místem. Kde hrát, kde zkoušet, kam složit kostýmy, rekvizity, techniku. Když nepočítám obývací a domácí zahrady, tak jsme postupně vystřídali pět působišť. Zkoušeli jsme nejprve v Centru pro zdravotně postižené, pak v bývalé židovské škole, ve Škoda Auto Muzeu, v Domě s pečovatelskou službou, až jsme od roku 2005 zakotvili (doufáme) v Novantě. Stejně tak výprava a rekvizity se postupně stěhovaly do garáží, na půdy, až našly své místo v Debrí.

Hosté

Protože jsme v roce 2005 konečně získali vlastní prostory, mohli jsme začít zvát hostující soubory z blízkého i dalekého okolí. Těmi nej-

Duchcovští Valdštejnové přijíždějí pravidelně do Mnichova Hradiště před Vánoci.

Top ten nejhranějších představení

predstavení	počet repríz
Adventní putování za Mikulášem	42
A tak tě prosím, kniže	31
Šlaná lokomotiva	29
Žitkóv meč	27
Kterak babu čert odnesl	27
Jeden den velkokněžny	21
Snidané	15
Hůlka v hágovně	15
Tamaj o pantu Anna	15
Horror	12

faktografickými či místografickými úpravami. Podle mé „pečlivě“ vedené statistiky vzniklo takto doposud téměř 40 textů, které se odehrály 173krát na nejružnějších místech. Hráli jsme na jarmarcích, náměstích, v parcích, na zámcích a hradech, muzeích, ale i na faře, ve výrobní hale nebo v obchodních centrech. Nejčastěji reprízované je Adventní putování za Mikulášem, které se hrálo už 42krát a už brzo nás čeká další desítk

blížeší byly Větry z Řepova nebo Tyl z Bakova nad Jizerou. Těmi dalekými třeba Tyl z Rakovníka, Exil z Pardubic nebo Homotronní Neškvor ze Zruče nad Sázavou. Díky bluegrassovým Saloonům pravidelně vítáme v našem divadle kapely téměř z celé republiky. Nejdelší cestu k nám musela urazit kapela The Giant Mountain's Band z Českých Budějovic. Celkem si za uplynulých deset let hosté u nás zahráli 120krát, polovina z toho byly hudební pořady.

Zájezd

Tak jako zveme hosty k nám, jsme zase my zváni do jiných měst. Mimo naše domovské scény jsme odehráli celkem 203 představení. Na zájezd do jiného města jsme vyrazili 135krát. Zatím vždy jen v rámci naší republiky, za to však jsme ji přejeli celou doslova od západu k východu. Hráli jsme třeba v Chebu, ale i ve Starém Městě na Moravě. Cesty za hranice nás teprve čekají. Nejprve bychom rádi objevili Slovensko.

Festivity

Od roku 2001 pravidelně pořádáme letní plenérový festival Léto na dlani. Vždy o prázdninách se tak snažíme narušit kulturní vakuum, které v našem městě obvykle nastává. Během

Nová divadelní krev proudí do našeho Divadla z Dětského divadelního studia

čtrnácti dnů proběhne zpravidla šest koncertů a šest divadelních produkcí. Na řadu už také ale přišly výtvarné dílny, výstavy nebo besedy o historii města. Prvních pět ročníků festivalu probíhalo na nádvoří mladoboleslavského hradu. Jednou jsme si odskočili do parku Výstaviště a parku v Severním Městě. Od roku 2006 se festival přesunul na domovskou scénu do areálu v Deři nad Jizerou.

Protože se představení odehrávají venku, velký vliv na jeho průběh má počasí. Ne vždy nám přeje, tak jak bychom si představovali. Přesto jsme za celou existenci festivalu museli pouze jednou zrušit koncert, jinak jsme vždy hráli déšť ne déšť. V posledních letech nám situaci zjednodušil snadný přesun do divadelního sálu, ale na hradě nebylo kam se schovat. O letošních prázdninách proběhl festival už po osmé. Dalším festivalovým počinem byly Divadelní poutě. Konaly se vždy na začátku nové sezóny a v rámci jednoho dne se představila divadla různých žánrů. Zatím proběhly třikrát. A konečně sezónu pravidelných bluegrassových večerů vždy zahajuje jednodenní letní Open air festival. Letos se konal již potřetí a během odpoledne a večera se na venkovním pódiu vystřídalo sedm kapel.

Ocenění

K amatérskému divadlu patří pravidelné soutěžní i nesoutěžní přehlídky a festivaly, na kterých soubory vzájemně měří síly, ale především sbírají zkušenosti a rady odborných lektorů. Nabídka těchto přehlídek je doslova nepřeborná a i my se na ně často vydáváme. Vždycky s vědomím, že zase dostaneme na frak, v duchu ale tajně pomýšlí-

Naše druhé nejhranější představení dosáhlo met pro ochotníky nejvyšších. Zahráli jsme ho i na Jiráskově Hronově. Na fotografii Petr Matoušek a Radek Kotlaba jako Notábl a Kupec.

me na nějaké to ocenění. Vyjmenovávat všechny přehlídky, které jsme za deset let absolvovali, by zabralo mnoho řádků a tak opět jen v číslech. Na přehlídkách jsme hráli celkem 46krát. Pochlubit jsme se rozhodli s osmi inscenacemi, sedmkrát jsme soutěžili na krajských přehlídkách (Wintrův Rakovník, Lounské divadlení), třikrát jsme postoupili na přehlídku národní (Šílená lokomotiva - FEMAD Poděbrady, A tak tě prosím, kníže a Rue Bonaparte 17 - Divadelní Dečín) a jednou až na vrchol nejvyšší do

Hronova (A tak tě prosím, kníže). Z každé přehlídky si většinou odvážíme ceny za herecké výkony. A do výčtu musím ještě přidat mnohočetné účasti na přehlídkách nesoutěžních (Pojizerské hry Dobruška, Modrý kocour Turnov, Karlínské jeviště, Šatopletův podzim v Říčanech, Tréglůva Bělá, Klášterské divadelní žně, Divadlo evropských regionů Hradec Králové apod.).

✧ Rekapitulace

Když to shrnu, za deset let jsme sami odehráli nebo

s hosty uspořádali celkem 472 představení. Což je více jak jedno představení týdně. Na to, že jsme amatérské divadlo, docela slušné číslo. A to ještě musím zdůraznit, že většina představení se uskutečnila až během posledních tří sezón. Neaktivnější byla sezóna 2006/2007, kdy jsme uspořádali 103 představení, to je téměř 10 měsíčně. Tomu se říká divadelní nadšení, které nás amatéry žene kupředu.

-sev-

Sezona následující po Gol-doniádním fiasku nesla pořadové číslo 4. Protože jsme postupně zjišťovali co ne a proč ne - tedy co nehrát, proč právě tohle ne, hledali jsme (především Radek *Kotlaba a já*) cestu z temné kobky vlastního obviňo-

Simona Hájková - Matoušková (sedící) a Kateřina Krušková - Límanová jako Pěnice a Loutna

vání. Jako poměrně schůdná a perspektivní se ukázala cesta, která vedla texty Antonína Přidala. Z jeho rozsáhlé dramatické tvorby (především rozhlasových textů!) Radek vybral dva - „Sen ve třech“ a „Pěnice s Loutnou“. Ale bylo to krátké. Tedy obě povídky by vydaly tak na třicetpět minut. A tak jsem já přidal (hle nechtěná slovní hříčka), tedy přidal jsem jednoaktovku Oldřicha Daňka „Zdaleka ne tak ošklivá“. Titul jsem zdramatizoval podle literární předlohy. Netušil jsem tehdy, že existuje dramatizace provedená přímo autorem. Měli jsme dokonce jednotící téma. Všechny tři aktovky se odehrávaly ve středověku, uprostřed noci a šlo o mezní situace s příměsí tajemna. Ale - měli každá jinou poetiku. Oproti přidalovské sno-

vosti a náznakovosti až symboličnosti, byl Daňkův text mnou dramatinizovaný a režírovaný dosti epický. Ale to jsem si neuvědomoval a dali jsme se do toho. Zkoušky dostávaly vysoké tempo. Dokonce jsme si poprvé nechali ušít kostýmy. Sice středověkou „hadrámu“, ale přesto věci na zakázku. Brali nám míry a tak. Prostě kostýmy na míru. I když ani jedna z těch tří drobnosti nebyla veselá, my jsme je hráli rádi. Bohužel do zkoušek zasáhli teroisté - budovy světového obchodního centra se 11. září 2001 porouchely k zemi a do konce roku jsme museli, díky zvýšeným bezpečnostním předpisům, opustit Škoda Auto Muzem. Lednová akce „každý člen divadla alepoň kousek invetáře domů“, byla sice náročná, ale užili jsme si i legra-

Libor Ševců a Jitka Bartošová - Urbanová v Utržku lipanském v rolích Prokopa Holého a prostitutky Adléty.

ce. Ale nebylo kde zkoušet. Nakonec jsme na čas, dosti podstatný, zakotvili v Centru pro mentálně postižené. Tady jsme dodělali Malé noční hry, tady jsme po prázdninách začali zkoušet Šílenou lokomotivu. Ale to je už jiný příběh. Tedy zpět do 4. sezóny. Premiéru jsem měli v dubnu na Malé scéně Městského divadla Mladá Boleslav. Díky tradičně nadstandardně špatným vztahům s vedením divadla nám byla poskytnuta možnost si malou scénu „komerčně“ pronajmout. A dost o tom, nač míchat staré vášně. Představení se podle reakcí povedlo, hráli jsme ho pak ještě několikrát a také pro výběrovou porotu na krajské kolo Středočeské přehlídky Wintrův Rakovník. A na přehlídku jsme se dostali. Přesně podle zákona schválnosti začaly problémy. Jeník Hejdrých, který hrál Starou osobu, onemocněl. Sice ne nijak vážně, ale vytrvale. Zkrátka angína jak prase. Bác. Týden před přehlídkou. Tak to tedy ne. Odehrajou to já, řekl jsem si. Jeníkovi jsem to oznámil, aby neměl pocit, že ho obcházíme, skutečně jsem se asi na tři zkoušky roli naučil a vyrazili jsme. Rakovník nás přivítal tak, jak to umí jen on - tedy lépe řečeno divadelní klub nás přivítal nebo ještě spíše - lidi v tom klubu. Některé jsem znali z předloňska -

Sen ve třech a v něm Petr Matoušek a Jiří Filip jako Kudla a Nožik

mají pravdu. Ne sice ve všem, ale v tom zásadním ano. Dokonce jsme ten rok nedostali ani čestné uznání. No musela to být hrůza hrůz. Nicméně nám to paradoxně pomohlo. Neznám důvod, ale s o b o r se semkl, z d r a v é

povídání, setkávání, krása. A pak přišlo představení, které snad nebylo odvedené jinak, než jsem byli zvyklí. Ale hodnocení poroty bylo drtivé. Již první věta, kterou tehdy předseda poroty Mgr. Milan Schejbal začal rozborový seminář dávala tušit, že nešlo o představení, které by se dalo nazvat objev sezony. Ta věta zněla: „Tak přátelé z Divadýlka na dlani, my vám děkujeme za představení a musím říci, že jsem si dlouho neužil tolik tmy na jevišti, jako dneska u vás.“ A už to jelo. Na jevišti se sice mluvilo, ale ne jednalo, není jednotící motiv, chybí téma atd. Ale nejhorší na tom bylo to, že jsme museli uznat, že asi

jádro se zakalilo a já se dokonce rozjel za panem Schejbalem do divadla ABC, abych se tedy zeptal, co bylo tak strašně špatné. Nakonec z toho byl poměrně příjemný rozhovor a já si z ABC od stolu, kde sedával Jan Werich a nyní seděl pan Milan Schejbal - tedy z kanceláře uměleckého šéfa předního pražského divadla, odvážel pevné přesvědčení, že se do toho divadla musíme about trochu jinak.

-mat-

Republika, takový krásný sen

Pro stovky dětí z mlado-boleslavských základních škol připravilo Divadýlko na dlani dramatické pásmo „Republika, takový krásný sen“ mapující důvody, vznik a vývoj Československé republiky. V několikadenním předstihu před státním svátkem, při kterém jsme letos vzpomínali na již 90. výročí vzniku samostatné Československé republiky, shlédly na mladoboleslavském Výstavišti děti zajímavý program, ve kterém nechyběly ukázky stejnokrojů československých legionářů.

V prostoru mezi altánem a Městským divadlem jsme

se snažili poutavým způsobem stručně připomenout milníky naší historie a přitom neunudit děti přemírou dat a jmen. Svědčily o tom

i občasně výbuchy smíchu, které v hodinách dějepisu tak časté nebývají.

-sev-

Z našeho archívu

Mikuláš a jeho harém. Takhle už nikdy biskupa Mikuláše nevidíte

Těšte se!

Protože člověk je tvor od přírody nedůvěřivý a nerad vychází takřkajíc do tmy, proto zavádíme tuto rubriku, abychom vám přiblížili důvody, proč do té tmy vyjít naopak máte. Měsíc po měsíci, představení od představení vám nabídneme podrobnější pozvánku do našeho Divadýlka.

V měsíci prosinci

čtvrtek 4. prosince
17:00, 18:00 a 19:00

Adventní putování za Mikulášem
aneb Neobvyklá nadílka

Setkání s lidovými zvyky, bytostmi, které ožívají jen jednou za rok v čase adventním - Perchty, Barborky, Lucky, Černý Ambrož, čerti, aděle a... Mikuláš. Pojdte se všichni vrátit do dětství, zatajte dech a nechte příjemným šimráním strachu v podbřišku ovládnout své pocity.

Informace pro rodiče

Vstupenky rezervujte na stránkách divadýlka. Počet míst omezen. Nadílku pro vaše ratolesti, prosím, viditelně a čitelně označte.

čtvrtek 11. prosince - 20:00
36. Saloon v modrém
aneb Blanket a Sunny Side

Vánoční setkání s bluegrassem si pro vás opět připravila dvojice pánů Handlík & Raclavský. A jako vždy máte se na co těšit.

úterý 16. prosince 19:30
Adventní setkání
aneb Na vánoce dlouhý noce...

Setkání diváků s herci Divadýlka na dlani a hudebníky skupiny Isara. Během představení budeme přímo na sále

péci vánoční cukroví, podávat grog, svažené víno a punč. Spolu s muzikanty se pokusíme navodit tu pravou, nefalšovanou vánoční náladu. A protože na Vánoce jsou dlouhý noce - nezůstávejte sami.

středa 17. prosince - 18:00
Adventní koncert YAMAHA
aneb To nejlepší z hudební školy

Jako každý rok, tak i letos žáci u hudební školy Yamaha, předvedou svůj um při vánočním koncertu. Ovšem tentokrát nepůjde o vystoupení plošné, ale skutečně to nejlepší, co Yamaha může nabídnout.

čtvrtek 18. prosince
18:00 19:30
Ten vánoční čas
aneb Vánoce trochu jinak

Druhá premiéra Dětského studia Divadýlka na dlani je věnována vánoční tématice. Děti vás zavedou do poetického světa adventních zvyků našich předků. Zkuste se trochu zasnít a nechte se vnést do světa dětské fantazie.

2008
2009

V měsíci lednu

čtvrtek 8. ledna - 20:00
37. Saloon v modrém
aneb Skoro Tříkrálové muzicírování

Říká se, jak na Nový rok, tak po celý rok. Příznivci bluegrassu jistě společně toto novoroční přísloví naplní. Tentokrát se můžete těšit na J. Králíka & Rowdy Rascalls (Praha)

a skupinu Handl (Liberec). Jak jinak, než modrou hudbou, zahájít rok 2009.

čtvrtek 15. ledna 19:30
Šílená lokomotiva
aneb Jedeme na páru

Třetí nejčastěji hrané představení v historii Divadýlka na dlani tímto uvedením dosáhne magické 30. reprízy. A protože si myslíme, že každý rok se musí pořádně rozjet, zatopíme dostatečně pod kotlem. Až tlak dosáhne maxima, vyrazíme. Nezástávejte na peroně. Představení o dvou šílených strojuvůdcích, jedné šílené lokomotivě a vlaku plném šílených pasažérů se dvěma písničkami. Nastupovat - odjíždíme!!!!!!

čtvrtek 22. ledna - 19:30
Gospel
aneb Černošsky a církevně

Pražský gospelový soubor **Maranatha Gospel Choir** přiveze do divadýlka trochu toho náboženského vytržení a černošské energie. A ještě překvapení pro znalce našeho souboru. Uprostřed zpěváků najdete jednoho z našich herců - Milana Nováka, představitele Hamleta ve hře Pít či nepít.

čtvrtek 29. ledna - 19:30
Pít či nepít
aneb To je oč tu běží

Vypravte se spolu s námi na norský královský dvůr, přivoňte k předivu severských intrik. Možná se potom na Hamleta podíváte z jiné strany. Hlavně pozor. Rozhořel se boj o moc. Nemůžete věřit nikomu. Opatrně se rozhlédněte a kryjte si záda. Útok může přijít kdykoli.

✧ Příjemnou zábavu přeje
Divadýlko na dlani

✧ Soubor se představuje ✧

Barbora Bartošová

Barunko, těšíš se na Mikuláše?

Na Mikuláše se určitě těším a to obzvlášť na celou baterii vystoupení našeho Divadýlka na dlani v celém přístřím týdnu, kdy budeme strašit, ale hlavně také obdarovávat děti z širokého a dalekého okolí - to jsem asi trochu přehnala - jednooduše boleslavské děti. A soukromě? Upřímně, už jsem velká holka, takže punčošku už za okno nedávám (tak jsme to doma totiž dělávali) a taktéž nemusím nikde nikomu recitovat, zpívat nebo dokonce tančit, což by mě vlastně jako divadelníci asi mělo bavit, když se tak nad tím zamyslím, že... Samozřejmě, že mě to baví, ale na divadelních prknech, ne na chodbě paneláku, kde jsem od svých 5ti let žila s mými rodiči a také to patrně souvisí s mým dětským respektem z Mikuláše a trošičku strachem z čertů. A taky ji za okno možná nedávám

z obavy, že mi tam přistanou jen brambory nebo uhlí. Ale ne, vážně, myslím, že by tam bylo i něco dobrého a dneska vlastně i na to uhlí se dá koukat relativisticky :o)

Jsi spíš Barunka Panklová, nebo Divá Bára?

Tomu říkám slovo, tedy otázka do prance. Někdy nad tím taktéž uvažuji. Já se nazývám stále stejná stokrát jinak, prostě typický blíženeček.

Odkdy jsi u Divadýlka a jak ses k němu dostala?

Tak přesný rok by se určitě dal najít v našich divadelních análech... Ale s některými členy Divadýlka jsem se poprvé setkala na semináři pod vedením Václava Martince, který zorganizoval dnes již bývalý divadelní kolega Zdenka Okleštěk. Valná hromada Divadýlka mě přijala, určitě jednomyslně, za člena a bylo to po zmiňovaném semináři.

Myslíš si, že na blížící se valné hromadě Divadýlka bude valná nálada?

To je otázka, co se bude všechno probírat, ale valná nálada a zábava bude určitě po valné hromadě, protože je to na fermanu, tak to tak být **MUSÍ!** Každopádně na obě se velmi těším a doufám, že se sejdeme v maximální sestavě a uvidím lidi, co jsem dlouho neviděla a zkrátka a dobře, že to bude fajn a navíc ve vánoční atmosféře. Mimochodem vánoce jsou mé nejzamilovanější svátky.

Co je pro Tebe v Divadýlku nejpritažlivější? (Odpověď, že jsem to já, neplatí.)

Jak víš, že jsem chtěla říct

zrovna tebe?? Ale na druhou stranu ty vousy tak přitažlivé nebyly. Zaplatpánbůh jsi dostal rozum. Hmmm - to je ale zapeklitá otázka. Na rozsáhlou úvahu asi není prostor, ale když se nad tím trochu pokusím zamyslet, tak asi ten mix osobností a že jsme tam skutečně samé osobnosti. Někdo se projevuje více, někdo méně, někdo hlučně, někdo pořad, někdo sem tam, jsou tam i zdánlivě tiché vody... ale určitě je to krásný živý organismus.

Účastníš se ráda práce za novým divadýlkovým barem?

Nový bar je naprosto geniální a originální, stejně tak, jako klavírní posezení. Určitě mě to za barem velmi baví, jen času je málo, ale jak jen to jde, ráda pomůžu.

Která hra Divadýlka se Ti líbí nejvíc a co v tom vězí?

Hmmm - další zapeklitá. Nemůžu říct, že bych měla nějakou naši nejoblíbenější hru. Líbí se mi vcelku všechny. Jen bych řekla, že někdy je improvizace ku prospěchu a někdy prostě ke škodě, ale tak to asi chodí. Každopádně si myslím, že se u nás diváci rozhodně nebudou nudit.

Co by si podle Tebe diváci určitě neměli nechat ujít?

Samozřejmě novou premiéru :o)

Jsi ráda, že už máš rozhovor za sebou?

To už je všechno???

Děkuji Ti za Tvé odpovědi.

Není zač.

Ptal se Jiří Filip

Divadelní kurýr - nepravidelný občasník, zapsán do evidence tisku Ev. č.: MK ČR E 18153

číslo 05/2008, náklad 100 ks

vydává občanské sdružení Divadýlko na dlani, IČO: 70854343

redakční rada: Libor Ševců, Jiří Filip, Radek Kotlaba a Petr Matoušek

kontakt: 739 017 581, email: info@divadylko-nadlani.cz

zdarma - neprodejné